

е приелъ християнството, понеже за това до тогава никой нищо не знаеше. И пакъ ми довѣри, че следъ завръщането си отъ Русия той е криелъ за своето преминаване въ лоното на християнската черква. Въпрѣки това, той съзнателно се е считалъ за дълбоко вѣрващъ и тайно се молилъ на Бога по правилата на православната вѣра, дори и тогава когато се е намиралъ въ джамията! При това, той добавяше въ пълно съзнание на собствената си съвѣсть и съ твърда вѣра въ своитѣ думи, че той е истински християнинъ и че ще умре такъвъ. Това бѣ четвъртата и последна наша среща!

Въ продължение на 6 години азъ нѣмахъ за него абсолютно никакви сведения, а въ 1918 година въ Одеса, когато служехъ въ доброволческата армия, въ отдѣлна казашка сотня на кавалерийския полкъ, при менъ дойде единъ прислужникъ дагестанецъ Сюлейманъ Османъ Оглу и ми съобщи за трагичната смъртъ на моя другаръ Бекеръ-бея, у чийто баща — паша на име Мустафа — той бѣ прослужилъ като тѣлохранителъ дълги години.

Бекеръ-бей следъ завръщането си отъ български пленъ се заселилъ въ дома на баща си въ Цариградъ. Тамъ той водилъ много самотенъ животъ: не приемалъ никого, но ходилъ тайно нѣкъде, а Сюлейманъ го следилъ. И веднажъ го намѣрилъ въ една старинна християнска църква, дето той се молѣлъ Богу на колѣне по правилата на християнската вѣрква. Той съобщава това на баща му, и последния свиква най-старшитѣ духовни лица на съветъ. Повикали Бекеръ-бея и започнали да го убеждаватъ, че той се намира въ заблуда, че стои на кривъ пѣтъ. „Не“ отговарялъ той твърдо, „азъ вѣрва по правия и истински пѣтъ, по пѣтя на християнството, което води къмъ вѣчна цель, къмъ вѣчно спасение!“ И следъ това излѣзълъ отъ къщи и се запжтилъ къмъ брѣговетѣ на морето. Сюлейманъ го последвалъ: на брѣга Бекеръ-бей се спрѣлъ, повикалъ Сюлеймана и му поржчалъ повелително: — рано или късно, непременно да ме издири и ако бжда живъ, да ми предаде като на неговъ кръстникъ баща, че той до край е изпълнилъ своя дългъ да умре като истински християнинъ! Следъ това отвързалъ собстве-